

Publicerad 2008-04-24 21:06 av Flickan utan vingar

En dag då solen gick i moln

I ett mörkt rum av inskränkta känslor

satt jag

i ett hörn.

Grävde djupa spår i mina vader och händer

-- \"Pappa, om man gräver tillräckligt djupt,

kommer man till Kina då?\" --

Jag visste inte vad som skulle komma,

vad som skulle ske.

Jag visste inte, att du skulle närma dig så hastigt med dina själidéer,

skada mig så,

och sedan plötsligt,

försvinna...

Jag trodde, att du alltid skulle finnas, som ett svart, stabilt nät,

över mitt nyckelhål,

över hjärtat,

och a l l t i d försöka skada min kärlek.

Men så kom i n g e n t i n g.

Ingenting i sjuhundra dagar.

Jag grät, och slog gropar i väggarna.

Visste att du aldrig skulle komma tillbaka

med dina ögon.

\ "Varför sa du ingenting när du försvann?\"

Plötsligt insåg jag

hur dum jag varit.

Detta var precis som att överanalysera sms,

eller att få ett ursinnesutbrott när en propp går i lägenheten.

Jag överanalyserade dina ord,

och kastade, ursinnigt in dina ögon i tegelväggen

med inmurade kärleksdrömmar.

Nu skiner plötsligt solen,

på mina kinder,

och värmer mina kritvita vader och själshänder.

Jag vet att du alltid kommer finnas där,

men också,

att du aldrig, någonsin mera, kommer kunna

skada min Kärlek.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Flickan utan vingar med Poeter.se id #22604 innehar upphovsrätten